

mene boligorganisation kan sælge de almene boliger.

For det er jo korrekt, som den konservative ordfører sagde, at der er mange mennesker, mange organisationer, mange instanser, der kan sige ja til det her. Det er sådan set ikke det, der er det interessante. Det, der er det interessante, er, hvem der kan sige nej, hvis det vil give problemer.

Der er det sådan, at man både kan forestille sig situationer, hvor en kommune har gode, saglige og meget vægtige grunde til at måtte sige nej, men ikke får lov til det. Tilsvarende kan man forestille sig en situation, hvor en boligorganisation har tunge, vægtige grunde til ikke at ønske at være med til det her. Det er dens boliger, det drejer sig om, og den kan sige nej, men har ikke nogen ret til at blive hørt.

Det her er alt i alt et meget, meget problematisk forslag. Det løser ingen problemer. Det efterlader kun et stort rungende spørgsmål: Hvorfor skal vi trække den her øvelse ned over den almene boligsektor? Hvorfor skal vi skabe den her usikkerhed for lejerne i den almene sektor? Hvorfor skal vi mindske beboerdemokratiet? Hvorfor skal vi gøre det boligsociale arbejde sværere? Hvorfor skal vi forstærke tendensen til ghettodannelse?

Skulle vi ikke i stedet for sammen finde på nogle løsninger, der svarer til de reelle problemer, som hedder boligmangel, som hedder ghettodannelse, som hedder at få styrket beboerdemokratiet?

Der tror jeg, at der er behov for en fælles indsats. Det her forslag trækker på samtlige punkter i den helt forkerte retning, og derfor vil SF klart stemme imod forslaget.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Nu har vi med skræk og rædsel set, hvordan det er gået i England, og vi ved, at rigtig mange er blevet boligløse. Det her er jo en meget klar kopi af det, vi har set i England. Jeg vil godt høre, hvad man fra SF's side forestiller sig, at konsekvensen vil være herhjemme. Vi har i England set ældre mennesker, som ikke er i stand til at få et sted at bo. De bor under broer, de bor på bænke i parker m.v. Men hvad forestiller SF sig egentlig, at konsekvensen vil være, når vi skal lave en sammenligning netop med det, der er foregået i England, og som er en klar kopi, man her prøver at lægge op til?

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Der er jo ingen tvivl om, at de erfaringer, man har specielt i England, men i øvrigt også i nogle af de andre lande, hvor man har prøvet det her i forhold til f.eks. det boligsociale og boligmangelen, er fuldstændig entydigt negative. Det gør det meget, meget sværere at løse de problemer, og det efterlader langt flere mennesker simpelt hen uden tag over hovedet eller på nogle fuldstændig midlertidige løsninger.

Men der er ikke nogen tvivl om, at det især vil ramme hårdt i hovedstadsområdet, hvor boligmangelen virkelig er strammet til. Der har man jo i forvejen haft problemet efter eksperimentet med salget af Thorejendommene, hvor man mindskede mængden af boliger, som kunne stå til rådighed for almindelige mennesker. Den øvelse står man med resultatet af i dag i form af lange ventelister til boliger, i form af mange mennesker, der ikke kan få anvist en bolig, men må bo i parker, må flytte ud af byen eller blive indkvarteret på hoteller og søge andre midlertidige løsninger.

Så man behøver ikke engang gå til England for at se de negative konsekvenser. Vi har allerede begyndelsen til dem i København, og der er ingen tvivl om, at det vil blive mange gange værre.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Hr. Morten Homann var netop inde på spørgsmålet om den boligsociale anvisning fra kommunerne og deres mangel på løsningsmuligheder i England, og han kunne også se nogle klare tendenser til, hvad der vil ske i Danmark. Hvordan forestiller man sig fra SF's side, at det her egentlig kunne risikere at forekomme, hvis vi kigger på en 25 pct.s anvisningsret, men hvor mængden af boliger bliver færre?

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Det giver selvfølgelig sig selv, at det er et problem. Kommunerne kan i dag anvise 25 pct. af den mængde almene boliger, man har, og bl.a. i hovedstadsområdet og i flere af de andre store byer har man svært ved at få boliger nok til at løse de problemer, man skal, og man bliver nødt til at afvise folk, som ikke har noget tag over hovedet, og sige: Det er ærgerligt, men der er nogle, der har endnu større behov; der er folk, der